

FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM

Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Manresa, 21-2-2011

Srs. Rector d'aquesta Parròquia del Carme,

Germans preveres,

diaca,

Sr. Josep Camprubí, Alcalde d'aquesta Ciutat de Manresa,

Srs. Regidors,

Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum.

Membres del Parc de la Sèquia de Manresa, entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any 2011,

Estimats tots, fills de Déu.

Avui tota la ciutat de Manresa posa els seus ulls i el seu cor en aquest temple del Carme.

I ho fa amb el record agraït pel fet meravellós d'aquella «Misteriosa Llum» ocorregut el 21 de febrer de l'any 1345 i que va significar el final del litigi que tenia Manresa amb el bisbe de Vic. I com a fruit d'aquesta concòrdia va ser possible la construcció de la Sèquia per la qual ha passat l'aigua que ha fet possible la vida amb més abundància, en els camps, en l'artesanía, en la indústria, en les llars de la ciutat de Manresa. Han passat quasi vuit segles i la Sèquia ha fet molt de bé a la ciutat i als seus habitants; i per això, quasi com un «vot de poble», la ciutat vol donar gràcies a Déu per la Misteriosa Llum i per la mateixa Sèquia i l'aigua abundant que ens porta des del riu Llobregat.

Estem celebrant l'ofici solemne de la festa de la Misteriosa Llum. Aquest és l'acte central de l'agraïment a Déu pels dons de la Llum i de l'Aigua que els ciutadans de Manresa, encapçalats per les seves autoritats, fem en aquest dia de festa tan especial i única de la nostra ciutat. És tradició aplegar-nos en aquesta església del Carme per commemorar el fet de la Misteriosa Llum que, venint de Montserrat, va entrar per un vitrall del temple, omplint-lo de claredat, i va sortir per tres vitralls. Aquest fet misteriós ens parla de la Unitat de Déu en la Trinitat de les persones. Com canten els goigs:

«Aquella llum resplendent / tan gentil, tan clara i pura / la Trinitat ens figura, / Misteri tan excel·lent.»

Aquest fet va il·luminar els cors dels qui estaven en litigi per a arribar a la concòrdia i a l'entesa. I la llum va portar l'aigua abundant.

Aquesta tradició, en els inicis del segle XXI, no sols es manté, sinó que, en la voluntat dels qui estimen Manresa i els seus habitants, és reforçada i projectada com a part de la identitat local. El vostre bisbe, com tots els bisbes que ho han estat d'aquesta diòcesi, s'alegra amb vosaltres i s'uneix cordialment a la vostra acció de gràcies, com un ciutadà més d'aquesta noble ciutat de Manresa.

L'aigua és el gran do que arriba a aquesta ciutat portada per la Sèquia. Suaument recorre el seu camí i arriba a la nostra ciutat de Manresa. Avui en aquesta missa d'acció de gràcies us convido a contemplar el gran do de l'aigua.

Tots sabem per experiència que l'aigua és necessària per a la vida. En el nostre país de cultura mediterrània, en què passem per temps de pluja abundant i per temps de secada, sabem apreciar el gran do de l'aigua. Un camp regat per l'aigua pot donar més fruits per al sosteniment de les persones i dels animals que estan al nostre servei.

I per altra part en temps de secada veiem, no solament com les terres estan assedegades, sinó que també veiem com els rius porten poca aigua i se'ns fa difícil abastir les cases, els camps i la indústria.

La mirada cristiana a la naturalesa ens fa descobrir la mà amorosa de Déu, que com a do ens ofereix tota la creació, tota la naturalesa per a poder viure amb dignitat. I la mirada cristiana no solament veu en l'origen de l'amor de Déu tot el do de la creació, sinó que també reconeix que el mateix amor, en la seva Providència, manté en el ser tot allò que ha creat. Però, al mateix temps que ens fa reconèixer el do de la naturalesa, ens fa descobrir la responsabilitat que tenim respecte al do rebut. L'àmbit natural és un do de Déu, no solament per a alguns homes, sinó per a tota la humanitat. Per això l'ús que hem de fer de la naturalesa, dels dons de la creació, ens demana a tots nosaltres,

personalment i socialment, una responsabilitat amb els pobres, les generacions futures i tota la humanitat.

És molt important reconèixer la naturalesa tota, i en particular l'aigua, que avui contemplem, com un do de Déu per a la humanitat. Ens diu el papa Benet XVI en l'encíclica *Caritas in veritate*: «Quan es considera la naturalesa humana, i en primer lloc l'ésser humà, fruit de l'atzar i del determinisme evolutiu, disminueix el sentit de la responsabilitat en les consciències. El creient reconeix en la naturalesa el meravellós resultat de la intervenció creadora de Déu, que l'home pot utilitzar responsablement per a satisfer les seves necessitats legítimes —materials i immaterials— respectant l'equilibri inherent a la creació mateixa. Si s'esvaeix aquesta visió, s'acaba per considerar la naturalesa com un tabú intocable o, al contrari, per abusar-ne. Ambdues actituds no són conformes a la visió cristiana de la naturalesa, fruit de la creació de Déu» (núm. 48).

L'ús responsable de l'aigua ens demana a tots nosaltres posar aquest recurs a l'abast de tots, sense caure en el malbaratament, perquè l'aigua no és un recurs inesgotable. I tampoc l'aigua no pot ser subjecte d'especulació a favor d'uns pocs.

L'aigua pertany a tots. L'aigua ha d'estar, com tot recurs de la naturalesa, al servei de l'home. La naturalesa mai no ha de ser considerada més important que la persona mateixa. I al mateix temps tampoc no ha de ser menyspreada la naturalesa en nom de la tècnica. La naturalesa mateixa té en si mateixa unes lleis que ens indiquen la finalitat i els criteris que hem de tenir en compte per a un ús intel·ligent, no arbitrari ni merament instrumental. Ens cal un ús dels recursos naturals —com hem dit— que tingui en compte tots els homes d'ara i del futur. Hem de tenir com a deure importantíssim deixar la terra a les noves generacions en un estat en què puguin habitar-la dignament i seguir conreant-la, per a poder tenir els recursos de sustentació per a ells i els seus fills.

Per això mateix la veu de l'Església, que té una responsabilitat respecte a la naturalesa, en quant creació de Déu, no solament ha de defensar la terra, l'aigua i l'aire com a dons de la creació que pertanyen a tots, sinó que també ha de protegir sobretot l'home contra la destrucció d'ell mateix.

Ens cal una «ecologia humana», cal retornar sempre a l'home com a subjecte moral amb drets i deures. I per això l'autèntica ecologia humana recorda sempre «el dret a la vida i la mort natural. Si es fa artificial la concepció, la gestació i el naixement de l'home, si es sacrifiquen embrions humans a la investigació, la consciència humana acaba perdent el concepte de l'ecologia humana i amb ella de l'ecologia ambiental... El llibre de la naturalesa és un i indivisible, tant en el que concerneix la vida, la sexualitat, el matrimoni, la família, les relacions socials, en una paraula, el desenvolupament humà integral, com en la relació amb la mateixa naturalesa» (Caritas in veritate, 51).

Avui, festa de la Misteriosa Llum, cal que agràim al Senyor especialment el do de l'aigua. I per a nosaltres són adients aquestes paraules de sant Francesc d'Assís: «Lloat siguis, Senyor, / per l'Aigua, la germana servidora i humil, / preuada i casta.»

I, meditant sobre l'aigua, voldria també amb vosaltres —com fem arreu de la diòcesi aquest any— mirar el sagrament de l'aigua i de l'Esperit Sant, el baptisme. Arreu de la diòcesi, com també en les parròquies i comunitats d'aquesta noble ciutat de Manresa, ressonen les paraules del lema d'aquest curs pastoral dirigides a tots i cada un de nosaltres per a ajudar-nos a preguntar-nos per la realitat fonamental de la nostra vida cristiana: «Què n'has fet, del teu baptisme?»

Aquestes paraules les va dir el papa Joan Pau II en el primer viatge apostòlic a França l'any 1980, en què celebraven el 1.600 aniversari del baptisme del rei dels francs Clodoveus. La paraula forta i clara del Papa va ressonar per tot el país veí, preguntant-los per l'acolliment del do del baptisme que els fills d'aquest país havien rebut. També cal que ens ho preguntem nosaltres amb sinceritat i valentia. Hem rebut el baptisme com un do de Déu.

El baptisme és un do immerescut. Sense cap mèrit nostre l'hem rebut. Els nostres pares van fer aquesta opció i ens van portar a les fonts de la vida cristiana i per mitjà de l'aigua i la paraula el nostre ésser va ser netejat i, juntament amb el nostre nom que ens acompanya tota la nostra vida, fou invocada la Trinitat Santíssima: «Jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.»

No puc deixar de relacionar els dos elements: l'aigua del baptisme i la misteriosa llum que significa la Unitat divina en la Trinitat de les Persones, en entrar en aquest temple del Carme. Així també nosaltres en rebre el baptisme vam entrar en la vida cristiana, la vida de fills de Déu, la vida de redimits en Crist, la vida de l'Esperit Sant, la vida en l'Església, la vida que ja és primícia de la vida eterna.

El baptisme també porta el nom d'il·luminació. Per mitjà del baptisme nosaltres entrem a la llum de la fe cristiana. La vida de fe, que ens és lliurada en el baptisme, és com una llavor cridada a desenvolupar-se. La vida del batejat en Crist és la del qui accepta que la llum de Crist el vagi il·luminant en el camí de la vida. Sense la llum de Crist, a la vida de l'home en aquest món li manca la capacitat d'entendre tota la realitat en la seva pregonesa. El mateix que la llum del sol ens fa possible de veure la meravella de la creació, en tota la seva fondària, color i relleu, així també la llum de Crist fa possible veure la realitat de Déu en la seva plenitud, com també la realitat de la persona, de tota persona, i de la mateixa naturalesa com a do de Déu.

De manera misteriosa en la ciutat de Manresa la llum i l'aigua es van unir per fer possibles la concòrdia i el progrés. També de manera misteriosa, de manera sacramental, l'aigua i la llum s'uneixen en el sacrament del baptisme que al llarg dels segles en aquesta ciutat, com per tot el món, l'Església ha administrat en nom de Déu a les generacions de cristians. Aquest "misteri", aquest «sacrament», ha fet el bé a milers i milers de persones i els ha obert les portes

de la vida veritable i eterna; i d'aquesta font del baptisme, per l'aigua i l'Esperit Sant, han brotat fruits de vida cristiana que han fet tant de bé a aquesta ciutat, les seves persones, les seves famílies, les seves institucions.

Que no s'esgoti aquesta font d'aigua i de llum que és el baptisme! Que els qui l'hem rebut visquem d'acord amb el do rebut!

Que el testimoni dels cristians continuï essent, com fa quasi vuit-cents anys, de reconciliació i fraternitat, amb el cor obert a tots els homes i tots els pobles, amb un cor obert especialment als qui sofreixen enmig nostre, sense fer cap distinció de llengua, cultura o religió!

Que també sigui el nostre cor agraït a Déu pel do de la fe cristiana i pel do del baptisme:
lloat sigueu, Senyor, per haver-nos cridat a la vida cristiana per mitjà del baptisme.

Que siguem sempre llum en el nostre món.

Senyor, que mai no amaguem, ni enfosquim, ni apaguem la llum que de vós hem rebut.

Amén

(Butlletí Oficial del Bisbat de Vic Església diocesana núm. 2.972 - pàgs.125 a 129)